

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: S. I., zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Plzeň 301 17, Na Jíkalce 13, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní přihrádka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2005, čj. OAM-1993/VL-20-04-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2006, čj. 59 Az 139/2005 - 22,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou dne 4. 4. 2007 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2006, čj. 59 Az 139/2005 - 22, kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 10. 2005, čj. OAM-1993/VL-20-04-2005. Tímto správním rozhodnutím nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Současně byla podána žádost o přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Krajský soud žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., který by ji činil způsobilou k věcnému

projednání. Žalobce v žalobě uvedl, že žádá o přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra, protože jeho žádost nebyla prošetřena důkladně, ale jen povrchně a dále soud žádá, aby při přezkoumání jeho žádosti z politických důvodů vzal v potaz všechny negativní důsledky jeho návratu na Ukrajinu.

Soud konstatoval, že neuvedením žádného žalobního bodu není splněna podmínka řízení a tento nedostatek je po uplynutí lhůty k podání žaloby neodstranitelný a nelze proto v řízení pokračovat.

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení otázky přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.), tedy otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.¹

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť se domnívá, že napadené rozhodnutí je stiženo nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Stěžovatel nesouhlasí s postupem krajského soudu - obrátil se na něj se žádostí o přezkoumání předmětného rozhodnutí správního orgánu, protože podle jeho přesvědčení nebyla jeho žádost posouzena důkladně, žalobní bod pak podle něj spočívá v tom, že ve své žalobě uvedl, že jej k podání azylu vedly politické důvody a současně upozornil, že by jej v případě jeho návratu do země původu očekávaly negativní důsledky. Stěžovatel je toho názoru, že i když nespecifikoval politické důvody jeho žádosti o azyl, bylo věcí soudu, aby se touto otázkou zabýval a mohl tak zjistit přesný stav věci.

Dále krajskému soudu vytýká, že se s ohledem na tvrzení stěžovatele o negativních důsledcích jeho návratu na Ukrajinu nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

¹ Všechna zde uvedená rozhodnutí jsou publikována na www.nssoud.cz

Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98).

Náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu byly specifikovány v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, kde se uvádí, že pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. Námitka stěžovatele, že uvedl žalobní body není ve světle uvedeného rozhodnutí důvodná.

Výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, které nezpochybní rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby, jsou nedůvodné, neboť jdou mimo rámec rozhodnutí krajského soudu. Soud zde neposuzoval věc samu, ale rozhodl o tom, že se v soudním řízení nebude pokračovat (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, čj. 3 Azs 43/2003 - 48).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Protože nebyl shledán ani žádný další důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, lze shrnout, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy nutno ji ve smyslu § 104a s. ř. s. považovat za nepřijatelnou a odmítnout ji.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s., dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu